

Σαράσβατις, θεὰ τῆς σοφίας καὶ τῆς εὐγλωττίας· Ὁ δεύτερος θεὸς τῆς Ἰνδικῆς τριάδος εἶναι ὁ συντηρητὴς θεὸς, φέρει δὲ πλῆθος ἀτελεύτητον ὀνομάτων, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον ὑπὸ τῶν Ταμούλων σεβασζόμενον ἔνομα εἶναι τὸ Τιρουμάλ (εὐτυχῆς Βισνοῦ). Ὁ θεὸς οὗτος δοξάζεται διὰ τὰς δέκα αὐτοῦ ἐνανθρωπήσεις, ἰσάριθμα τεκμήρια τῆς εὐμενείας καὶ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ.

Ζωγραφοῦσι δὲ τὸν Βισνοῦ τετράχειρα καὶ ἐνίοτε ἔτι πλείονας ἔχοντα τοὺς βραχίονας καὶ πρόσωπον εὐγενὲς καὶ χαρὶν γλαυκοῦ χρώματος ἢ πρασίνου βαθέως, καθήμενον σταυροποθῆτι ὑπὸ τὴν σκιὰν δένδρου πυκνοφύλλου. Παριστᾶσιν ἔτι αὐτὸν κατακεκλιμένον ἐπὶ τοῦ ὄψεως Ἀτισέχα ὅστις φέρει αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἐκ γάλακτος θαλάσσης εἰς τὸν Βαϊκούνδαν ἢ παράδεισον αὐτοῦ. Ἡ δὲ ξοδόχρος Λακχίμη εἶναι γυνὴ τοῦ Βισνοῦ, θεὰ τῆς ἀφθονίας καὶ τοῦ πλοῦτου.

Οἱ ὄπαδοί τοῦ Βισνοῦ (Βισνουλάκται) φέρουσι

αὐτῆς ὕλης. Ἔχουσι δὲ λιγγάμιον ἐγκεκλεισμένον ἐν μικρῷ σωλῆτι ἀργυρῷ ἢ χρυσῷ κρεμαμένῳ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονος. Εἶναι δὲ τὸ λιγγάμιον πέτρα μέλαινα τοῦ Γάγγου, λεία, κωνικοῦ σχήματος, ἔχουσα εἰς τὸ κατώτατον μέρος ἐξοχὴν κοίλην ὡς κοχλιάριον. Τὸ λιγγάμιον τοῦτο ὁμοιάζει πῶς πρὸς τινὰ τῶν λατρειῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι οὐδέποτε ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τῶν Ἰνδῶν νομοθετῶν ὅτι πρᾶγμα φυσικὸν δύναται νὰ ἦναι αἰσχρὸν.

Αἱ νενομφεμέναι γυναῖκες φέρουσι τὸ λιγγάμιον, ὡς λέγει τις, πεπεισμένοι ὅτι θέλουσι λάβει παρ' αὐτοῦ τὴν γονιμότητα. Ἡ λατρεία τῶν ὄπαδῶν τοῦ Σίβα τοσαύτας διακεκριμένας ιδιότητας ἔχει, ὥστε δύναται νὰ θεωρηθῆ σχεδὸν ὡς μία ὁλόκληρος θρησκεία ἐν τῇ μεγάλῃ περιεχομένῃ. Ἰδίως δὲ τὸ σύστημα τῆς πλάσεως κατ' αὐτοὺς διαφέρει ἐντελῶς τοῦ βραχμανικοῦ.

Ἡθῆ καὶ ἔθιμα. — Αἱ Ἰνδαὶ γυναῖκες δὲν ἀναγ-

Σίβας καὶ Πάρβατις.

κατὰ μέσου τοῦ μετώπου δύο λευκὰς χωρίστρας καθέτους χωριζομένας ὑπὸ κίττης ἐρυθρᾶς ἢ κιτρίνης· τὸ σημεῖον δὲ τοῦτο καλεῖται Ναμάμιον.

Ὁ Σίβας εἶναι ὁ θεὸς ὁ καταστροφῆς καὶ ἀναγεννητῆς. Ἐπιτεκνοῦνται δ' αὐτὸν ὑπὸ πλῆθος ὀνομάτων. Καὶ ὁ μὲν ἀριθμὸς τῶν χειρῶν αὐτοῦ μεταλλάσσεται ἀπὸ τεσσάρων μέχρι τριάκοντα δύο. Ἐκάστη δὲ χεὶρ ἔχει ἐν ἑπλῶν, πέλεκυν, σπάθην κτλ. Περὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ ὑπάρχει κομβολόγιον ἐξ ἀνθρωπίνων κρανίων, καὶ περὶ τοὺς βραχίονας ἐλίσσονται ὄφεις ἀντὶ βραχιονίων. Ἡ μακρὰ καὶ πυκνὴ κόμη, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, ὑπερμέτρου μεγέθους, πάντα τὰ κατ' αὐτὸν ἐνδεικνύουσιν αἰώνιαν ὀργήν. Ἀναβάνει δὲ ταῦρον ὀνόματι Ναῦδιν (εὐτυχῆ). Γυνὴ τοῦ Σίβα εἶναι ἡ μέλαινα Πάρβατις (κόρη τοῦ βουνοῦ) ἢ Δύργα (σκληρὰ). Διατρίβει δὲ ὁ Σίβας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ὄρους, Καλλάσα.

Οἱ ὄπαδοί τοῦ Σίβα (Σιβαλάκται) φέρουσι κατὰ μέσου τοῦ μετώπου ἢ βοττοῦ, κύκλον ἐκ σποδοῦ κόπρου βοῆς, ἢ τρεῖς ὀριζοντίους χωρίστρας ἐκ τῆς

κάζονται, ὡς αἱ τῶν Μουσουλμάνων, εἰς βίον καθείρξεως, οὐδὲ νὰ νὰ ἐξέρχονται κεκαλυμμένοι. Οἱ ἄνδρες δίδουσι εἰς αὐτὰς ἰκανὴν ἐλευθερίαν. Ἐν τούτοις οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ περὶ ζῶντες ἐν μέσῳ τῶ Ἰνδικῷ βίῳ, μόλις καὶ σπανίως ἀναγνωρίζουσι αὐτὰς· τὰ ἐνδύματα, τὸ βᾶδισμα, ἢ στάσις αὐτῶν, ἀπαράλλακτα παρὰ πάσαις, ἐμποδίζουσι τὸν θέλοντα νὰ ἀναγνωρίσῃ νὰ διακρίνῃ αὐτάς.

Ἡ γυνὴ ὑπηρετεῖ εἰς τὸν ἄνδρα τρώγοντα, ἀναμένει δὲ νὰ τελειώσῃ ὅπως λάβῃ καὶ αὐτὴ τροφήν.

Αἱ γυναῖκες τῆς Καρικάλης πορεύονται εἰς τὴν πλατείαν τῶν Toris-Puits, κειμένην κατὰ τὸ προάστειον Βαδαμαρεκαθεῦ, καὶ εἰς τὸν κῆπον τοῦ Βασιλέως, ὅπου ὑπάρχει τὸ ἀριστον ὕδωρ, ἢ εἰς Ἀρσελάρ, ὅπως ἀντλήσωσι τὸ ὕδωρ τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὰς οἰκιακὰς χρήσεις. Τὰ ἀγγεῖα ἢ τινὰ μεταχειρίζονται, ἐκ γῆς ἢ κιτρίνου χαλκοῦ, καλοῦνται παρέλλαι· αἱ δὲ γυναῖκες φέρουσι συνήθως δύο τουλάχιστον, ὧν ἡ ἐλάσσων βυθίζεται εἰς τὸ φρέαρ καὶ τὸ ἐν αὐτῇ περιεχόμενον καταχέεται διαδοχικῶς εἰς